

fra vinduet) til *soldat* på gadehjørne, klip til monumental bygning (kirke? statsinstitution?). Meningen synes at være, at de autoritære systemers alternativ skræmmer hende.

Endelig er der så den apokalyptiske, diaboliske slutsekvens (nøjagtigt 5½ minut), hvor kameraet viser skumringens indtræden i det hypermoderne boligkvarter, hvor Vittoria og Piero har gået rundt. Vi får hjørnet med vandtønden, nybygningen og paddehat-tetårnet i baggrunden, vi ser (og hører) træerne, den vandstråle, Vittoria har leget med, nogle avisoverskrifter («Atom-kapløbet» og «Freden er truet»), og det ender med et uhyggeligt nærbillede af en lygte. Her har vi i kort form Antonionis univers, teknokraternes verden og samtidig også hele instruktørens stil, der excellerer i en springende klipning mellem store, dybdeskarpe og næsten statiske tableauer af en egen grafisk skønhed. Sekvensen, hvor personerne jo ikke er til stede, dementerer delvis de engelske kritikeres fortolkning af tingene som udprojektioner af personerne (*det ville være ekspressionisme!*). Noget er der dog om snakken, tydeligst i Pieros barndomsværelse, hvor der hænger nogle kedelige, skematiske spillekortbilleder, og hvor Vittoria finder en af disse kuglepenne med nøgne piger. Men som helhed lever tingene deres eget liv modsat f. eks. i Truffauts »Silkehud«, en anden film om ting, hvor de blot var døde genstande, som dog også var til besvær.

»L'eclisse« har utvivlsomt vundet ved at ligge i 6 år (»Cahiers du cinéma« var f. eks. temmelig reserveret over for den i sin tid), den komplementerer vort billede af instruktøren. Selv om man føler sig frastødt af hans skepsis, bliver man fanget ind af hans bedste værker, men ser meget nødig efterligninger, dels fordi han bevæger sig på den yderste rand af den afgrund, hvor kedsomheden gemmer sig, og epigonerne alt for let falder i, dels fordi hans passive fortidsmennesker forekommer at være for specielle, hvilket han jo også har erkendt ved som nævnt at skifte over til de aktive, udadrettede og tilpassede fremtidsmennesker (Piero, ingeniørerne, fotografen).

Jeg kan ikke dy mig for at spørge, at han i sine næste film vil skildre handlingsmennesker, der prøver at genoprette harmonien gennem sociale ændringer. Det vides da også, at han er ved at lave en film i Californien om et pionersamfund af hippier eller noget i den retning.

Frederik G. Jungersen.

KOPIEN: Den italienske original varer 125 min., mens den franske version i Grand var skrumpet ind til 106 min. Slutsekvensen rummer 14 færre klip end i originalen (44 mod 58), ganske ligesom i den ét minut forkortede italienske version, der vist er i London.

Den franske versions lyd kvalitet er muligvis ikke helt på højde med den italienske udgave, men eftersynkroniseringen ligger dog på et helt acceptabelt plan. Det er tydeligvis Monica Vitti selv, der har indtalt sine replikker på fransk, og det samme gælder vist også Francisco Rabal og naturligvis Alain Delon. Det havde selvfølgelig været bedre at få den italienske udgave. Imidlertid må man ikke se bort fra muligheden af, at alternativet til den franske version har været slet ikke at importere filmen (altså ikke at få originalen i stedet for). Kopien virker lidt falmet.

PREMIERERNE

Fra 21. juni til 15. august

Minut-tallene i premiere-oversigten angiver filmenes originale spilletider, mens metertallene angiver den danske længde. Eventuel forskel i spilletiden findes ved at gange metertallet med 2,2 og dividere med 60. Eventuelle mindre uoverensstemmelser i minuttal kan skyldes, at start- og slutstrimmels spilletid ikke er medregnet i de originale minuttal. Censurfarverne angiver følgende: rød: tilladt for alle - grøn: f.f.b. alle under 12 år - gul: f.f.b. for alle under 16 år - hvid: totalforbudt.

AMERIKANSKE:

COOL HAND LUKE (Skrappe Luke), 1967. Instr.: Stuart Rosenberg. Medv.: Paul Newman, George Kennedy, J. D. Cannon, Lou Antonio. Prem.: Kinopalæet 9. 8. 1968. Udl.: Paramount. Længde: 126 min., 3355 m, gul.

Stuart Rosenbergs tredje film rehabiliterer ham efter den stupid anti-kommunistiske »Question 7« fra 1961. I sin nye film placerer Rosenberg sig inden for en liberal, samfundskritisk filmtradition med sin skrappe skildring af forholdene i et sydstatsfængsel. Men filmen er først og fremmest en allegori, hvori Luke, der på engang er et offer for og en oprører mod systemet, bliver et moderne symbol på menneskets ukuelighed, selvopholdelsesdrift og uafhængighedstrang. Filmen opretholder balancen mellem den realistiske virkelighedsbeskrivelse og det allegoriske i Lukes Skikkelse. Paul Newman yder en væsentlig indsats, fordi han fastholder vor interesse for Luke, uden at han i grunden giver et psykologisk dyberegående portræt af manden. Af og til falder filmen til lidt æstetiserende skønvirkninger i Conrad Halls farvefoto, men som helhed er den et ret vellykket forsøg på at skabe en moderne idofilm.

I. M.

GUNN (Mr. Gunn), 1967. Instr.: Blake Edwards. Medv.: Craig Stevens, Laura Devon, Edward Asner. Prem.: Amager og Husum 12. 8. 1956. Udl.: Paramount. Længde: 94 min., 2600 m, gul.

THE HAPPIEST MILLIONAIRE (The happiest Millionaire), 1967. Instr.: Norman Tokar. Medv.: Fred MacMurray, Tommy Steele, Greer Carson. Prem.: Metropol 9. 8. 1968. Udl.: Gloria. Længde: 164 min., 3410 m, rød.

HOOR OF THE GUN (Seksløberens Time), 1967. Instr.: John Sturges. Medv.: James Garner, Jason Robards, Robert Ryan. Prem.: Imperial 24. 6. 1968. Udl.: United Artists. Længde: 101 min., 2780 m, gul. Se Poul Malmkjærs western-artikel.

IN THE HEAT OF THE NIGHT (I nattens hede), 1967. Instr.: Norman Jewison. Medv.: Sidney Poitier, Rod Steiger. Prem.:

Kinopalæet 3. 5. 1968. Udl.: United Artists. Længde: 109 min., 3015 m, grøn.

På en effektiv måde har Stirling Silliphant i sit manuskript efter John Balls kriminalroman (på dansk »Natten var hed«), og Norman Jewison i sin iscenesættelse kombineret det kriminalistiske med racediskriminations-problematikken. Poitier er naturligvis atter negeren, der er den hvide overlegen i intelligens, men filmen har uddybet standardfiguren ved også at give negeren træk af intolerance og i det fint afstemte spil mellem Poitier og Rod Steiger nuanceres modsætningerne og personskildringen får større perspektiv. Filmen er noget langsom i vendingen, men Jewison giver et overbevisende ægte billede af tilværelsen i det lille sydstatshul af en by, og filmen underholder og moraliserer på en kompetent og ikke alt for demonstrativ måde.

I. M.

A LOVELY WAY TO DIE (Den hårde kerne), 1967. Instr.: David Lowell Rich. Medv.: Kirk Douglas, Sylva Koscina, Eli Wallach. Prem.: Imperial 15. 7. 1968. Udl.: ASA. Længde: 103 min., 2850 m, gul.

NO WAY TO TREAT A LADY (Sådan behandler man ikke damer), 1967. Instr.: Jack Smight. Medv.: Rod Steiger, Lee Remick, George Segal. Prem.: Palads 9. 8. 1968. Udl.: Paramount. Længde: 108 min., 2990 m, gul.

Den amerikanske mor forkæler og for-dærver sin søn, hindrer enhver modning i erotisk henseende. Dette motiv er amerikansk film gang på gang vendt tilbage til, mest drastisk i Hitchcocks »Psycho«, med størst sophistication i Jack Smights tragikomedie, der gennemspiller temaet fra to vinkler: psykopatens og den »normale« mands.

Filmen er altså Hitchcocks i den forstand, at den påviser både forbindelsen og skillelinien mellem det »syge« og det »raske«. På den ene side står den sindsyge moder-kompleksede mor, der benytter sine skuespiller- og forklædnings-evner til under vekslende identiteter at myrde ældre damer - og på den anden side den jødiske detektiv, der sættes til at opklare mordene og er forsynet med en nervesønderlidende dominerende mor. *Morderens* mor optræder kun indirekte i filmen, men detektiven er så let at identificere sig med, at tilskueren uvilkårligt stiller sig selv spørgsmålet: Hvor meget skal der til for at myrde? Kunne du selv myrde i den situation?

Detektiven helbreder af den frisindede drømmepige Lee Remick, mens morderen bliver syg og sygere, efterhånden som filmen skrider frem, og bruger detektiven som en slags faderskikkelse, man både skal imponere og opnå tilgivelse af. Til slut forsøger han endog at skifte køn - efter allerede at have forsøgt sig som homoseksuel. I hvert af mord-afsnitene satiriseres der hårdkogt over mindretal - irlændere, tyske emigranter, homoseksuel-

le. Og andre steder gøres der grin med joder, dværge, negre og prostituerede. Bortset fra et par excesser i begyndelsen og slutningen har Jack Smight dog mirakuløst holdt filmen fri af det smagløse, stærkt hjulpet af Rod Steigers ubesværede bravour-præstation og John Gays opfindsomme dialoger. Pim.

THE ODD COUPLE (Hvem støver af?) Anm. dette nr.

THE POWER (Planlagt Mord), 1968. Instr.: Byron Haskin. Medv.: George Hamilton, Suzanne Pleshette, Richard Carlson, Aldo Ray. Prem.: Palladium 8. 7. 1968. Udl.: MGM. Længde: 108 min., 2985 m, gul.

REVOLUTION (Revolution), 1968. Instr.: Jack O'Connell. Medv.: Today Malone, Herb Caen, Ronnie Davis. Prem.: Camera 7. 8. 1968. Udl.: United Artists. Længde: 90 min., 2400 m, rød.

Som en lyrisk, farvemættet og swingende skildring af hippie-tilværelsens idylliske sider er filmen ofte charmerende og træfsikker, men den overbeviser ikke om, at hippie-bevægelsen er en »revolution« af dybere konsekvenser.

Som mange dokumentar-filmere har O'Donnell for travlt. Han giver sig ikke tid til at gå de interviewede hippier nærmere på klingen, før han haster videre til næste kønne billedvirkning. Operet skildres hovedsageligt som æstetisk motiveret, en fornægtelse af den triste grå kontor-tilværelse fra ni til halvfem, et eksperiment i farver og rytmer og en ikke nærmere defineret *love*. Hjælpe-midlet er naturligvis hovedsageligt narkotika, således som filmen viser det i et meget suggestivt LSD-afsnit. Men O'Donnell får desværre aldrig for alvor krasset hul på den brogede overflade, og man har stadig filmen om hippierne til gode.

Pim.

THE SCORPIO LETTERS (Skorpionen), 1966. Instr.: Richard Thorpe. Medv.: Alex Cord, Shirley Eaton, Laurence Naismith. Prem.: Colosseum 8. 7. 1968. Udl.: MGM. Længde: 96 min., 2655 m, gul.

SULLIVAN'S EMPIRE (Amazonas grønne Helvede), 1967. Instr.: Harvey Hart, Thomas Carr. Medv.: Martin Milner, Linden Chiles, Don Quine. Prem.: Vester Bio 5. 8. 1968. Udl.: ASA. Længde: 85 min., 2345 m, gul.

TARZAN OG DEN STORE FLOD, 1967 Instr.: Robert Day. Medv.: Mike Henry, Jan Murray, Diana Millay. Prem.: Carlton 24. 6. 1968. Udl.: Paramount. Længde 88 min., 2415 m, grøn.

DANSKE:

DET ER SÅ SYND FOR FARMAND, 1968. Instr.: Ebbe Langberg. Medv.: Ebbe Langberg, Vivi Bak, Jesper Langberg. Prem.: Saga 19. 7. 1968. Udl.: Panorama. Længde: 87 min, 2370 m, rød.

DET KÆRE LEGETØJ, 1968. Instr.: Gabriel Axel. Medv.: Gurli Taschner, Birgit Brüel, Henrik Wiehe. Prem.: Park, Nora, Bio Lyngby, Grøndal, Toftegård, Nygade, Merry 29. 7. 1968. Udl.: Dansk-Svensk. Længde: 91 min., 2480 m, gul.

DET VAR EN LØRDAG AFTEN, 1968. Instr.: Erik Balling. Medv.: Daimi, Morten Grunwald, Claus Nissen. Prem.: Palads 28. 6. 1968. Udl.: Nordisk Films Co. Længde 89 min., 2420 m, grøn.

Ballings og Rifbjergs andet forsøg med den danske folkekomedie er ingenting i pseudo-modernistiske billeder. Muligvis inspireret af TV-teatrets eksperiment med den gamle travet præsenteres vi for en klichéfyldt og uinspireret beretning om Trine, der venter og venter, men aldrig møder sin Hans, fordi Rifbjerg og/eller Balling på omstændelig vis søger for hindringerne. Forskellen på denne folkekomedie og de sædvanlige danske af slagsen forekommer udelukkende at være, at denne er prætentios og undlader de helt lavkomiske numre, der ellers divertes med. Men der har ikke været anden komik at sætte i stedet, kun ublu leflen for tåbelige fordomme (TV-narkomanien, akademiker-hadet, den frustrede kvindelige læge). P. C.

JEG ELSKER BLAT, 1968. Instr.: Sven Methling. Medv.: Ulla Lemvig-Müller, Jørgen Kiil, Bodil Udsen. Prem.: Saga 21. 6. 1968. Udl.: T.F.K. Længde: 86 min., 2350 m, grøn.

ENGELSKE:

HALF A SIXPENCE (Half a Sixpence) GB/USA, 1967. Instr.: George Sidney. Medv.: Tommy Steele, Julia Foster, Cyril Ritchard. Prem.: Palladium 29. 7. 1968. Udl.: Paramount. Længde: 146 min., 4015 m, rød.

HERE WE GO ROUND THE MULBERRY BUSH (Piger på hjernen), 1967. Instr.: Clive Donner. Medv.: Barry Evans, Judy Geason, Sheila White. Prem.: Palladium 1. 7. 1968. Udl.: United Artists. Længde: 94 min., 2655 m, gul.

THE LONG DUEL (Sultan - Indiens Frihedshelt), 1967. Instr.: Ken Annakin. Medv.: Yul Brynner, Trevor Howard, Harry Andrews. Prem.: Nørreport 28. 6. 1968. Udl.: Gloria. Længde 115 min., 3175 m, grøn.

MAROC 7 (Marokko 7), 1966. Instr.: Gerry O'Hara. Medv.: Gene Barry, Elsa Martinelli, Cyd Charisse, Alexandra Stewart. Prem.: Metropo 3. 7. 1968. Udl.: Gloria. Længde: 91 min., 2515 m, gul.

THE PENTHOUSE (Med kniven på Struben), 1967. Instr.: Peter Collinson. Medv.: Suzy Kendall, Terence Morgan, Tony Beckley. Prem.: Carlton 12. 8. 1968. Udl.: Paramount. Længde: 96 min., 2655 m, gul.

PRUDENCE AND THE PILL (Det begyndte med P-Pillen), 1968. Instr.: Fielder Cook. Medv.: Deborah Kerr, David Niven, Edith Evans. Prem.: Dagmar 18. 7. 1968. Udl.: Fox. Længde: 92 min., 2715 m, gul.

TORTURE GARDEN (Dr. Diabolo's Torturkammer), 1966. Instr.: Freddie Francis. Medv.: Burgess Meredith, Jack Palance, Peter Cushing, John Standing. Prem.: Vester Bio 22. 7. 1968. Udl.: Columbia. Længde: 100 min., 2560 m, gul.

En engelsk gysersfilm instrueret med en pæn portion stilsans og mindelser om Bergmans »Ansigtet«. Freddie Francis har efter fire fortællinger af »Psycho«-

forfatteren Robert Bloch berettet om den mærkværdige Dr. Diabolo, der på en markedsplads optræder med at se ind i fremtiden. Derefter præsenteres vi for de nysgerriges skæbne, berettet med adskillige chokvirkninger og nogen sort humor. Med en solid præstation af Burgess Meredith og en mere ditto af Jack Palance er filmen næsten konstant underholdende.

P. C.

FRANSKE:

ANGELIQUE ET LE SULTAN / ANGELIQUE UND DER SULTAN (Angelique og Sultanen) FR/TY/IT, 1967. Instr.: Bernard Borderie. Medv.: Michele Mercier, Robert Hossein, Jean-Claude Pascal. Prem.: Kinetatret, Odense 29. 7. 1968. Udl.: Constantin. Længde: 98 min., 2690 m, gul.

L'AINÉ DES FERCHAUX (Sjakalen), 1962. Instr.: Jean-Pierre Melville. Medv.: Jean-Paul Belmondo, Charles Vanel, Michele Mercier. Prem.: Carlton 1. 7. 1968. Udl.: ASA. Længde: 102 min., 2880 m, gul.

En ung, følelsesmæssigt temmelig afstumpet bokser, tager efter, at have gjort fiasko i ringen et job som privatsekretær hos en ældre stenrig bankier, som trues af fængsling på grund af en blakket fortid.

Hovedparten af filmen skildrer deres biltur på flugt tværs gennem Amerika, mens bankieren langsomt går i opløsning og bliver mere og mere afhængig af den gådefulde sekretær. Melville fortæller historien med sin sædvanlige despekt for det sandsynlige, men samtidig med en dæmpet farlighed og en lyrisk intensitet i Amerika-afsnittene, der gør filmen til et af hans mest fascinerende værker. Med tilbageholdt åndedræt dvæler Melville ved landevejens poesi, landskabernes skønhed og lysreklamernes farvemylder. Så betaget kan vist kun en udlænding skildre den amerikanske motel-civilisation (jævnfør »Lolita«), men betagelsen virker smittende, ikke mindst takket være de pragtfulde stemningsmættede farvecinema-scope-billeder af Henri Decae og den forfinede underlægningsmusik af Georges Delerue.

Alt i alt et stykke filmisk skønskriveri, der er utilfredsstillende på et psykologisk-realistisk plan, men hypnotiserende som en dagdrøm om Amerika. Pim.

LES BONS VIVANTS (Hold den røde lygte tændt) FR/IT, 1966. Instr.: Gilles Grangier, Georges Lautner. Medv.: Bernard Blier, Louis de Funès, Mireille Darc. Prem.: Vester Bio 22. 7. 1968. Udl.: Columbia. Længde: 105 min., 2875 m, rød.

CE SACRÉ GRAND PÈRE (Pokker til Bedstefar) 1968. Instr.: Jacques Poitrenaud. Medv.: Michel Simon, Marie Dubois, Yves Lefebvre. Prem.: Metropo 21. 6. 1968. Udl.: International/Gloria. Længde: 90 min., 2480 m, rød.

LE SOLEIL DES VOYOUS / IL PIU GRANDE COLPO DEL SECOLO (Professionel Bankrøver) FR/IT, 1967. Instr.: Jean Delannoy. Medv.: Jean Gabin, Robert Stack, Margaret Lee. Prem.: Colosseum 12. 8. 1968. Udl.: Paramount. Længde: 100 min., 2790 m, gul.

INDISKE:

PATHER PANCHALI (Sangen om vejen) 1955. Instr.: Satyajit Ray. Medv.: Kanu Bannerjee, Karuna Bannerjee, Uma Das Gupta. Prem.: Vest Teatret, Brabrand, 28. 6. 1968. Udl.: Camera. Længde: 115 min., 3435 m, rød. Anm. næste nr.

ITALIENSKE:

COL FERRO E COL FUOCO (Steppernes Krigsherrer) IT/FR/JUG, 1961. Instr.: Fernando Cerchio, Sergio Bergonzelli. Medv.: Jeanne Crain, Akim Tamiroff, John Barrymore, jr. Prem.: Colosseum 15. 7. 1968. Udl.: Athena. Længde: 112 min., 2925 m, gul.

DA UOMO A UOMO / DEATH RIDES A HORSE (Døden til Hest), 1967. Instr.: Giulio Petroni. Medv.: Lee Van Cleef, John Phillip Law, Anthony Dawson. Prem.: Carlton 8. 7. 1968. Udl.: United Artists. Længde: 116 min., 3175 m, gul.

L'ECLISSE (Ukendte nætter). Anm. dette nummer.

GRAZIE, ZIA (Tak, Tante) 1968. Instr.: Salvatore Samperi. Medv.: Lisa Gastoni, Lou Castel, Gabriele Ferzetti. Prem.: Alexandra 9. 7. 1968. Udl.: Galla. Længde: 96 min., 2625 m, gul.

Viderefører den oprører-type, der indførtes af Marco Bellocchio i »Næverne i lommen« – oprøreren som sygdomstilfælde. Det er igen Lou Castel, der giver et indforstået portræt af en nervesvækket, sær yngling i hadsk konflikt med sin italienske overklasse-familie.

Trods originalitetmangelen er filmen en usædvanlig lovende debut af den kun 24-årige instruktør. Bedst er skildringen af den unge mands forvredent erotiske forhold til en ung, smuk tante, det eneste familie-medlem, der har sympati for ham. Tanten, der selv er utilfreds med sin livsførelse og sit miljø, stiller sig til rådighed for den unge mands infantilt sadistiske fantasier – for at hjælpe eller fordi hun selv er ved at tabe fodfæste? Mod slutningen bliver filmen mangetydigt dæmonisk à la »The Servant«, men inden da har Samperi med sikker hånd placeret den impotente oprører i en satirisk anskuet italiensk virkelighed.

Pim.

SETTE PISTOLE PER I MACGREGOR / SIETE PISTOLE PARA LOS MACGREGOR (MacGregors 7 Gunfighters) IT/SP 1965. Instr.: Franco Giraldi. Medv.: Robert Wood, Manolo Zarzo, Nazareno Zamperla. Prem.: Nørreport 17. 7. 1968. Udl.: Columbia. Længde: 95 min., 2715 m, gul.

JAPANSKE:

SHICHININ NO SAMURAI (Syv samuraier), 1954. Instr.: Akira Kurosawa. Medv.: Toshiro Mifune, Takashi Shimura, Yoshio Inaba. Prem.: Grand, Holbæk 29. 6. 1968. Udl.: Camera. Længde: 200 min., 4295 m, gul. Art. om Kurosawa følger.

SVENSKE:

DOM KALLAR OS MODS (De kalder os Mods). Anm. i dette nr.

JAG ÄR NYFIKEN – BLÅ (Jeg er stadig nysgerrig) 1967. Instr.: Vilgot Sjöman. Medv.: Lena Nyman, Börje Ahlstedt, Peter Lindgren. Prem.: Carlton 20. 7. 1968. Udl.: Constantin. Længde: 103 min., 2945 m, gul.

Efter at have set første del af »Jag är nyfiken« kunne man næsten ikke udholde tanken om, at man også skulle døje sig igennem anden del af dette konfust tænkte og diletantisk udførte causeri om sex og socialisme i velfærdsstaten Sverige. Filmen er ikke forargelig på grund af den næsten klinisk aferotiserede seksualakrobatik, men på grund af dens højrumpede og bedrevidende forhold til de mennesker, som den på tarveligste måde sætter til vægs. Som politisk film er andendelen et lige så stort fupnummer som førstedelen. Hertil kommer, at den er væsentlig mere kedelig, bl. a. fordi Sjöman har givet sig selv mere plads og udstiller sin traurige jalousi over for den lille selvbevidste og arrogante Lena Nyman. *I. M.*

OLE DOLE DOFF (Ole Dole Doff). Anm. næste nr.

TJEKKISKE:

HORI, MA PANENKO (Brandmænd i fyr og flamme). Anm. dette nr.

OBSCHOD NA KORZE (Butikken på Hovedgaden), 1965. Instr.: Jan Kadar, Elmar Klos. Medv.: Josef Kroner, Ida Kaminska, Hana Slivkova. Prem.: Alexandra 25. 7. 1968. Udl.: Athena. Længde: 128 min., 3350 m, grøn.

»Butikken på Hovedgaden« er en lille og sympatisk tjekkisk film om den lille mand i klemme mellem et ydre magtpres (her tyskernes besættelse af landet) og egne, stærkt udflydende idealer, som han ikke formår at honorere, da han virkelig skal efterleve dem. Efter pres fra sin tyskvenlige svoger overtager han en jødisk-ejet butik, men da jøde-deportationerne senere organiseres og han risikerer at blive afsløret som »jøde-elsker«, prøver han af al magt at gemme butikkens indehaver-ske bort og kommer ufrivilligt til at dræbe hende. Derefter begår han selvmord. Flere gang formidles smukt en relativt stærk følelse, først og fremmest på grund af Ida Kaminskas og Josef Kroners spil i hovedrollerne, og filmen er væsentligt bedre iscenesat end Kadars og Klos' »Engelchen«. Der er humoren til forskel. *P. C.*

TYSKE:

WINNETOU III (Winnetou i Dødens Favntag) DBR/Jug, 1965. Instr.: Harald Reinl, Stipe Delic. Medv.: Pierre Brice, Lex Barker, Ralf Wolter. Prem.: Drive-in Bio 8. 7. 1968. Udl. Constantin. Længde: 93 min., 2535 m, grøn.

Indeks udarbejdet af Viggo Holm Jensen. Filmene set af Per Calum (P. C.), Ib Monty (I. M.), Morten Piil (Pim.).